

בתי המשפט

א 001619/03		בית משפט מחוזי תל אביב-יפו
בש"א 10600/03		
05/02/2006		בפני: כב' השופטת ברון צפורה

בעניין: ד"ר יהודה זינגר

עו"י ב"כ עוה"ד רון נעים

ג ג ד

בזק החברה הישראלית לתקשורת בע"מ

עו"י ב"כ עוה"ד יאראק וכביר

**נתבעת
(משיבת)**

החלטה

1. מבוא:

בפני בקשהiae לאיישור התובענה שבគוענה שבគוענה ייצוגית בהתאם לחוק ההגבאים העסקיים, תשמ"ח-1988 (להלן: "חוק ההגבאים העסקיים") וחוק הגנת הצרכן, תשמ"א-1981 (להלן: "חוק הגנת הצרכן").

בבסיס התובענה טענת המבקש, כי המשיבה מנצלת שלא כדי את המונופולון המצויה בידה וגובה סכומי עתק ממשתמשי אינטרנט. לטענת המבקש, המשיבה מסרבת להתקין מפרטים לקוים מהירים המכונים "פס רחב", ADSL, אשר יאפשרו לחבר משתמשים נוספים לאותו קו (דיירים בבית משותף) ועל ידי כך יוזילו את עלויות השימוש באינטרנט.

סכום התובענה עומד על סך של 2,500,000,000 ש"ח.

2. הצדדים:

ד"ר יהודה זינגר (להלן: "התובע") הנה מנהל תכנית בית הספר למחשבים של אוניברסיטת "דרבי" בישראל וממי שהגדיר עצמו כ"אחד המומחים בתחום המחשבים בישראל".

בזק החברה הישראלית לתקשורת בע"מ (להלן: "bzk") הינה חברה ציבורית אשר קיבלה ממשרד התקשורת אישור לאספקת שירותי אינטרנט מהיר באמצעות טכנולוגיית ה-DSL.

3. העבודות הrices לעניין:

טכנולוגיית ADSL:

קו טלפון רגיל מורכב משני חוטי נחושת המתחרבים ללקוח (בית או עסק) ולמרכז. קו הטלפון שימש עד לאחרונה לתשדורות טלפון רגילה. אותו קו טלפון משמש גם לתקשורת בין מחשבים ולהעברת נתונים ומידע.

DSL הינה טכנולוגיה המאפשרת לנצל את שני חוטיה נחושת להעברת נתונים בקצב גבוה וזאת על ידי התקנת מכשור מתאים: בבית הלקו מותקן "מודם" ובמרכזית הרשות הציבורית מותקנת מרכזיות מודם. התקנת ציוד זה מאפשרת העברת נתונים והעברת קו על גבי שני חוטי הנחושת, בו זמינות. למעשה, שני חוטי הנחושת נחלקים לקו רגיל ולצדיו קו המשמש להעברת נתונים בקצב מהיר (בכיוון אחד).

יודגש, כי כל מנוי רשום על קו טלפון יכול לעשות שימוש מלא בראשת האינטרנט ללא כל ציוד נוספת ואין הוא נזק ל-ADSL. ההבדל בין בין מנוי רשום על קו בו הותקן ציוד ה- ADSL, הינו ב מהירות הגלישה.

הרקע להגשת התביעה :

לטענת התובע, בבדיקה שנערכה על ידי אוניברסיטת "דרבי" בישראל, באמצעות התובע ובשותף עם מומחים נוספים, התברר, כי בזק מסרבת להתקין מצלמים לקוים שהותקן בהם ציוד ה- ADSL, באופן שיאפשר לחבר משתמשים נוספים לאוטו קו (דיירים בבית משותף) ואשר יוזיל את עליות השימוש באינטרנט.

לטענת התובע, במצב דברים זה מפסיד כל צרכן האינטרנט ביתי אף שקלים בשנה והיחידה שמרוויחה היא בזק, עם זאת בחיוב כל משתמש בדמי התקינה בגין הקו הנוסף ופעם שנייה בחיוב כל משתמש בתשלום חודשי קבוע בגין אותו קו הנוסף.

אוניברסיטת "דרבי" והתובע פנו לבזק, שתוחו טענותיהם בפניה ונענו כאמור :
"לדיינו קיימת פגיעה מסוימת באיכות הקו כאשר מדובר בפיקול למספר רב יחסית של יחידות. בנוסף, כל דיר הוא ישות עצמאית על פי החוק ולפיכך לא ניתן לבצע פיקול בין דיירים אלא במקרה שבעל הנכס כולל, בו מתגוררים הדיירים מבקש לבצע פיקול בין הדירות שנמצאות בבעלותו".

במצב דברים זה הוגשה התביעה שבפני.

4. טענות הצדדים וכתבי הטענות :

הבקשה לאישור התביעה כייצוגית :

בקשתו עתר התובע לאישור התביעה שכוכורתה כתובעה ייצוגית בהתאם לפרק ו' לחוק ההגבלים העסקים, פרק ו' חוק הגנת הצרכן, פרק א' לחוק הבזק, תשמ"ב-1981 (להלן : "חוק הבזק"), סעיף 3 למסמך מדיניות רישיון שירות האינטרנט, תשס"א-2000 ותקנה 29 לתקנות סדר הדין האזרחי, תשמ"ד-1984 (להלן : "התקנות").

לטענת התובע, מתקיימים כל התנאים הנדרשים לאישור התביעה כייצוגית הקבועים בחוק ההגבלים העסקים, בחוק הגנת הצרכן ותקנה 29 לתקנות והוא מבקש כי יותר לו לייצג את עניינם של כל הנמנים עם הקבוצה שתוגדר כ"כל משתמש האינטרנט הפרטי בישראל".

תשובה בזק לבקשת המבקש לאישור התביעה כייצוגית :

לטענת בזק, מסמך המדיניות אינו דבר חקיקה ואין יכול לשמש בסיס להכרה בתובעה כייצוגית. גם תקנה 29 לתקנות אינה יכולה לשמש כבסיס להכרה בתובעה כייצוגית. מסכך עומדות לתובע שתי חלופות בלבד, האחת מכוח חוק הגנת הצרכן והשנייה מכוח חוק ההגבלים העסקים. ממילא, גם על פי דברי חקיקה אלה אין לתובע כל עילת תביעה אישית- התובע אינו צרכן והוא כלל לא הوطעה. התובע לא רכש שירות מבזק וממילא לא שילם "מחיר בלתי הוגן".

זאת ועוד, התביעה אינה עומדת בשאר דרישות הדין על מנת לאשרה כתובעה כייצוגית, כגון דרישת הייצוג ההולם.

5. דין והכרעה :

תובעה ייצוגית- רק מכוח דבר חקיקה מפורש :

אפשרות הגשת התביעה ייצוגית מעוגנת בהסדרים פרטניים בדברי החקיקה השונים, בהם מוסדר מגנון של תובעה ייצוגית; כך למשל חוק ההגבלים העסקים, חוק הגנת הצרכן ועוד. מסמך המדיניות אינו דבר חקיקה ואין הוא יכול לשמש בסיס להכרה בתובעה כייצוגית. באותו אופן, גם פרק א' לחוק הבזק אינו יכול לסייע לתובע.

באשר לעילה הנסמכת על תקנה 29 לתקנות, הרי שתקנה זו מותירה למקצת המאונינים בתובעה שמספר המאונינים בה גדול **"לייצג אותה התביעה את כל המאונינים"**. דא עקא, שהשימוש בתקנה זו כעוגן עצמאי להגשת התביעה ייצוגית, יהיה שניי בחלוקת שנים רבות, ירד (בнтיאים) מני הפרק בעקבות פסק הדין המנחה

ברע"א 00 3126/00 מדינת ישראל נ.א.ש.ת. ניהול פרויקטים וכוח אדם בע"מ, פ"ד נז (3) 220. דעת הרוב שם פסקה כי תקנה 29 אינה מפורטת דיה כדי לשמש מקור נורטטיבי לתובענות ייצוגיות, וכי יש צורך בהסדר חקיקתי כולל ומפורט בתחום זה. "ראוי היא התובענה הייצוגית שתיכנס לשיטותו המשפטית בדרך המלך, ולא בדلت האחוריות" (עמ' 275). עתירה לדין נוסף על פסק הדין נדחתהפה אחד (בהרכב של 9 שופטים) ביום 1.9.05, וזאת לנוכח קיומם של מלחכי חקיקה מתקדים לשם הסדרת נושא התובענות הייצוגית (דן"א 5161/03 א.ש.ת. פרויקט וכוח אדם בע"מ נ. מדינת ישראל). לפיכך, המצב המשפטי העדכני הוא שלא ניתן לאשר תובענה ייצוגית מכוח הוראת תקנה 29.

לאחרונה הופץ תזכיר חוק תובענות ייצוגיות, תשס"ה-2005. התזכיר מציע לקבוע את מכלול הנושאים שבהם ניתן יהא להגיש תובענה ייצוגית ולבטל את ההסדרים הקיימים בחוקים הפרטניים. התנאי של קיומה של עילת תביעה אישית, נשמר גם בהצעה החדשה (סעיף 7(א)(1) להצעה). יצוין, כי לפי הצעת החוק הוסרה המגבלה על היקף העילות וסיווג המוצה בחקיקה הקיימת. ואולם, עד שתתקבל, אם תתקבל, הצעת החוק, נתונים אלו למשטר המשפטי הקיימים, ועל המבקש אישורה של תובענה כייצוגית להראות, בנוסף לעילת תביעה אישית, כי בא הוא בגדדי חוק רלבנטי המאפשר זאת.

משכך עומדות לתובע שתי חלופות להכרה בתובענה שהגיש בתובענה ייצוגית: חוק הגנת הלקוח וחוק ההגבולים העסקיים. הא ותו לא.

קיומה של עילת תביעה אישית נגד בזק:

תנאי בסיסי לאישורה של תובענה כייצוגית הוא קיומה של עילת תביעה אישית. בהעדרה של עילה כזו, דין התובענה להימחק או להידוחות על הסוף, וממילא לא ניתן לאשרה כתובענה ייצוגית. על התובע המבקש להיות טובע ייצוגי לשכנע את בית המשפט, במידת הסבירות הרואה, שכמה לו לכואורה עילת תביעה (ראה ע"א 3955/04 ע"ד אריה ריזל נ. בנק לאומי לישראל בע"מ, טרם פורסם - ניתן ביום 4.7.05; דן"א 5712/01 יוסף ברזני נ. בזק, חברה ישראלית לתקשורת בע"מ, פ"ד נז(6) 2967/95 מגן וקשת נ. טמפו, פ"ד נא(2).

אקדמיים מסקנה לנition; דעתך היא שיש לדוחות את הבקשה. טעם הדבר נעוץ בכך שלתובע אין עילת תביעה אישית, ועל כן אין הוא יכול להגיש תובענה ייצוגית.

תובענה ייצוגית על פי חוק הגנת הלקוח:

בשל האופי המיעוד של התובענה הייצוגית, המאפשרת לתובע יחיד לתובע בשם קבוצה של חלקים, באופן העולל לפגוע בנתבים, קבע חוק הגנת הלקוח בסעיפים 35 ו- 35ב סדרה של דרישות מקדימות לאישור תובענה ייצוגית. דרישות אלו באו להבטיח שאכן ראוי בנסיבות העניין לנהל את התובענה כתובענה ייצוגית. כך, למשל, קובע סעיף 35א, כי חלקו הראשי להגיש תובענה ייצוגית על-פי חוק הגנת הלקוח רק בעילה אשר על-פה הוא היה יכול להגיש תובענה אישית :

"לקוח, או ארגון צרכנים ממשמעתו לפי סעיף 31(ג) (להלן - התובע), רשאי לתובע, בכפוף להוראות פרק זה, בשם קבוצת צרכנים בעילה אשר על פיה הוא יכול על פי חוק זה לתובע בשם ונגד כל נתבע אשר הלקוח רשאי לתובע בשם (להלן - תובענה ייצוגית). (ההדושות של-צ.ב.)"

עלית התביעה במקרה שבפני מבוססת על הטעה לפי סעיף 2 לחוק הגנת הלקוח, כאשר האיסור המוטל על עסק הוא לעשות דבר "העלול להטעות לקוח בכל עניין מהותי". מכאן נובע שעילת התביעה לפי סעיף זה, כמו גם לגבי החוק כולם, מוקנית אך ורק ל"לקוח" כהגדרתו בסעיף 1 לחוק, אשר מגדיר את המונח "לקוח" כדלהלן :

"לקוח - מי שקנה נכס או שירות מהעסק במהלך עסקו אישי, ביתוי או משפחתי."

בספרו של ס' דויטש, **דין הגנת הלקוח**, כרך א' יסודות ועקרונות, תשס"א-2001, בעמ' 176-181, מובהר כי המונח "לקוח" מופיע לעיתים בחקיקה הישראלית במובן הרחב, המתיחס לשימוש הסופי בנכסי או בשירותים וכן גם מופיע מונח זה בספרות הכלכלית. עם זאת פרופ' דויטש מבahir, כי חוק הגנת הלקוח בחור במשמעות הצהרת של המונח "לקוח", דהיינו- מי שקנה נכס או מקבל שירות, להבדיל מכל מי שימוש בנכסי או נהנה מן השירות. בעמ' 178 אומר פרופ' דויטש :

"למרות שהן בלשון בני אדם והן במובן הכללי מתיחס המונח 'לקוח' למשתמש הסופי במוצר או

וכך הוא אומר בעמ' 183-182 :

"מעיוון מכלול ההגדרות של המונח 'צרכן' בעולם המשפט עולה לצרכן הוא ל��וח הרוכש מכך או שירות שלא למטרות מסחריות".

הנה כי כן, תנאי מקדמי שלל התובע להוכיח שהוא הינו "צרכן", דהיינו- כי התקשר בעסקה עם בזק ואולם כבר בתנאי זה לא עמד התובע;

הגישה לאינטרנט מסופקת על ידי ספק אינטרנט, דוגמת בזק בינלאומי, נטויזין או אינטרנט זהב, בעוד שהגישה אל ספק האינטרנט מסופקת על ידי מפעיל פנים ארצי, בזק באמצעות ADSL וחברות הcablim באמצעות תשתית הcablim. בתוך שירותי הגישה לשפק האינטרנט יש להבחין בין אינטרנט רגיל לבין שירותי אינטרנט מהיר ובתוכם שירותי האינטרנט מהיר יש להבחין בין מני בזק באמצעות טכנולוגיית ADSL לבין מנוי חברות הcablim.

התובע הצהיר כי הוא ובני משפחתו הינם "משתמשי אינטרנט פרטי". התובע לא טען בשום מקום- לא בתצהיר התומך בבקשתו, לא בתצהיר התומך בתשובה המבקש לתגובה בזק לבקשתו ואף לא במסגרת חקירתו הנגידית- כי רכש שירותי האינטרנט מהיר בטכנולוגיית ADSL מבזק. מטיב הדברים, התובע גם לא צרף כל מסמך המעיד על התקשרותו עם בזק, כגון חשבונות.

הנה כי כן, התובע איןנו בגדר "צרכן" הרשי לتبוע בשם קבוצת הלקוחים אותה הוא מתימר לייצג (השוואה לבש"א 5604/05 בת"א 1372/95 טופיק ראובני וה莫עצה הישראלית לצרכנות ני תנווה, טרם פורסם- ניתן ביום 17.3.05, מפי כב' השופט בנימיני).

גם יתר התנאים בהם נדרש המבקש לעמוד מכוח סעיף 2(א) לחוק הגנת הצרך אינם מתקיימים בעניינו;

מטרתו של סעיף 2 לחוק הגנת הצרך, האוסר הטעה, הינה להגן על הלקוח בשלב הטרום חוזה במובן זה שהלקוח נזק לפירות הנכוño כדי לדעת אם להתקשרות בחוזה (עסקה) אם לאו.
ומהו אותה הטעה?

הטעיה היא הצהרה כזובת. הטעיה נוצרת כאשר קיימים פער בין הדברים הנאמרים (או המוסתרים) לבין המציאות. הטעיה יכולה ללבוש שתי צורות: האחת, הטעיה במעשה על דרך של מצג שווה הכול פרטם שאינם תואמים את המציאות; והשנייה, הטעיה במחдел, קרי: אי גילוי פרטים מסוימים שיש חובה לגלוותם (ראה רע"א 2837/98 שלום אריד ני בזק החברה הישראלית לתקשורת, פ"ד נד(1) 600).

התובע כלל לא הציג ولو פרטום אחד מהויה הטעיה ולא הבHIR כלל מהי אותה "טעות" אשר על בסיסה, לטענתו, התקשרו לחשיבותו של בזק עימה;

התובע טוען, מכוח הינו "מומחה למחשבים", כי את השירותים שבזק מספקת ללקוחותיה אפשר היה וצריך היה לספק בדרך אחרת, אשר הייתה מביאה להוזלת השירותים ללקוח. לתובע ידועה העובדה כי בזק לא בחרה, מלכתחילה, בדרך המוצעת על ידו. אם כך, תוהה אני: במה הوطעה התובע על ידי בזק ומדוע יחשב או יראה סיירובה לספק את השירותים בדרך המוצעת על ידי התובע, משום "הטעיה" לפי חוק הגנת הצרך.

די בדברים אלה כדי לשלול את קיומה של עילית תביעה מכוח חוק הגנת הצרך.

תובענה ייצוגית מכוח הагבלים העסקיים:

בסעיף 29 לחוק ההגבלים העסקיים נאסר על בעל מונופולין לנצל לרעה את מעמדו בשוק באופן העולל להפחית את התחרות או לפגוע הציבור, באמצעות קביעה של רמת מחירי קניה או מחיריה בלתי הוגנים של הנכס או של השירותים שבמוניופולין.

סעיף 29(א) מונה מספר תנאים הדרושים להתקיים כדי שתתאפשר תביעה אישית מכוחו והשאלה הרלוונטיות בשלב זה היא האם קמה לتوجيه עילית תביעה אישית מכוח סעיף 29(א) לחוק או לאו.

התובע כלל לא הוכיח כי רכש שירות אינטרנט מהיר בטכנולוגיית ADSL מבזק וכי שילם עבור אותו שירות ועל כן אין לו זכות תביעה אישית כנגד בוקן מכוח חוק החגבלים העסקיים. מעבר לכך, התבונע לא הביא ولو ראשית ראייה להוכחת טענתו בדבר הוגנות המחיר אותו גובה בזק מלוקחותיה. עיקר טענותיו התמקדו בהיבט הטכנולוגי של חלק קו DSL למספר משתמשים, תוך התעלמות מהיבטים כלכליים, מימוןיים ומעשיים הכרוכים בשיטה המוצעת לעומת השיטה הנוכחית.

התובע אישר בחקירתו, כי לא נעשה כל בדיקות כלכליות-עסקיות, לרבות בדיקת ההשकעות הנדרשות מבזק לצורך מתן השירות, החזאות השוטפות הכרוכות במתן השירות, היבטי התמחור, התעריפים המקובלים במדיניות אחרות ורוחניות השירות (שם, עמ' 13-14, 29-35).

ברע"א 2616/03 ישראכרט בע"מ נ' ריס ו את | (לא פורסם - ניתן ביום 14.3.05) דן בית המשפט העליון בערעורן של חברות האשראי על החלטת בית המשפט קמא לאשר תובענה ייצוגית נגד בזק הנוגע לעמלות הסליקה שגבו מלוקחותיהם. בית המשפט העליון התייחס לטענית "הוגנות המחיר", מפי כב' השופטת מ' נאור, כדלהלן:

"אכן, כפי שטען ריס יש פער מידע בין הציבור ובין חברות בריטיסי האשראי. לתובע הפטונציאלי אין נתונים בדבר עלויות, רווחים, סיכון וכיווץ באלה של המשביבים. מילא – ועל כך הצבענו – קביעת קו הגבול בין מחיר הוגן ומחר שאיינו הוגן – קשה היא. אני מוכנה לקבל שלא צריך להציג קו גבול מדויק", אך יש לבסס לבארה, כבר בשלב הראשוני את אי-הוגנות המחיר. ריס מיהר להגיש את בקשהו לאחר כניסה של אלף אראד לשוק. יתכן שאילולא קריסתה של אלף אראד, ואילו הtmpedia אלף אראד לאורך זמן בעלה שבגתה – היה הנסיוון להתבסס על אלף אראד בגין ראייה לאירוע מספקת, לשלב אישור תובענה הייצוגית. לא אחד כי מיש שmbash להגיש תובענה ייצוגית המבוססת על מחיר לא הוגן נוטל על עצמו, לעתים, ממשימה שאינה פשוטה כלל ועicker.. עם זאת, תובע ייצוגי המבקש ליטול על עצמו ממשימה מאוד בלתי פשוטה שכזאת יכול למשל להגיש חוות דעת כלכלית היפותטית בשאלות כמו מה העליונות של הקמת חברות בריטיסי אשראי, מה הסיכון ומה הרוחים וכל כיצד באלה וכפועל יוצאה מכך מדוע המחיר המונופוליסטי איינו, לבארה, מחיר הוגן. אם כך יראה – אפשר גם שיצילח ל"אלץ" את המשביבים שייתבעו, להביא ראיות לסתור. כאמור, רוב החברות נמנעו בענייננו מהגשת תצהירים. בענייננו לא התבessa התביעה על חוות דעת כלכלית המצביעת על מחיר לא הוגן שיש עמו לבארה רוח בלתי סביר. ריס בחר לבסס תביעתו על עמלת הסליקה שבגתה אלף אראד, כאינדיקציה למחיר השביר.. וזאת, הדרך להתגבר על בעית פער המידע איננה גלגולן של השאלות הטענות הכרעה לשלב השני שלאחר אישור הגשת תובענה ייצוגית ופתיחה חזית חדשה. (ההדגשות שלי-צ.ב.)..."

(שם, עמ' 15-16).

הדברים מקבלים משנה תוקף בענייננו, באשר השירות והמחיר אשר גובה בזק אושרו על ידי משרד התקשורות, באופן המקיים "חזקת כבודה" באשר להגינותם.

מעבר לעובדה שהtoutubע לא הוכיח – ولو לבארה – את אי הוגנות המחיר אותו גובה בזק בגין השירות האמור, הרי שחקירתו הנגדית הבהירה – מלל לכל ספק – כי הוא יוצאה כנגד השיטה ולא כנגד המחיר שקבעה בזק לשירותו אותו היא מספקת במתכנתו הנוכחית:

"ת: הטענה שלי מכוונת עבור המחיר שימושו בשיטת ביתני נאלץ היום לשלם בגלל שאין אפשרות לשטר מפני שמדובר האינטרנט מסטר צרכנים על קו אחד. ..."

המחיר נקבע בעצם בגלל הקונפיגורציה או תכורת העבודה בה מחייב היום השימוש הפרטី לעבוד. בגלל הגבלה של השימוש בטכנולוגיה שאומרים לכל משתמש יהיה קו מסוים, ולא יכול להיות מצב שלמספר משתמשים כמו בית משותף יחלקו קו אחד ובכך יוזלו את עלות הקו, זה גורר את העלות הגובהה למשתמש. (ההדגשות שלי-צ.ב.)"

(ראה חקירתו מיום 31.3.04 בעמ' 2).

"הטענה היא שבשיטת העבודה הקיימת, המוכתבת על ידי הבזק, משתמש נאלץ בבית פרטי, צריך לשלם 220 שקל, בעודם יעבדו בכוונה אחרת, המחיר ירד לסדר גודל של בין 70 ל- 80 שקלים.."

(שם, עמ' 5).

הנה כי כן, תובענות התובע אינה ראוייה להתרברר כתובענה **ייצוגית לפי חוק ההגבלים העסקיים**.

אף כי די באמור לעיל כדי להביא לדחינת התביעה לאישור התביעה ייצוגית, מצאתי לנכון לייחד מספר מילים על דרך הפעולה הרואה בנסיבות כגון זה שבפני.

כאמור לעיל, התובע סבור כי שירות האינטרנט המהיר, במתכונתו הנוכחית, אותו מספק בזק אינו אידיאלי וכי מן הראווי **לאמץ** שיטת שירות אחרת.

יוזמות כגון אלה הינן ראויות ומשמעותן את טובת הציבור הרחב בכללותיו ואולם תובענות ייצוגיות (ואולי אף תובענות בכלל) אינם הדריך הרואה להביא לשינוי אופן ו邏輯ות השירות אותו מספק תאגיד כלכלי. אם סבור התובע, כי באמצעותו שיטת שירות עדיפה, יתכבד ויפנה אל משרד התקשרות וישטוח את הצעתו.

6. סיכום של דברים:

המבקש לעبور בשערה של התביעה הייצוגית חייב לרכוש כרטיס כניסה בדמות עילת תובענה אישית. דבר זה לא נעשה בעניינו. ממילא, אין בטענות התובע כדי לבסס עילת תביעה מכוח דיני הגנת הצרכן ו/או דיני ההגבלים העסקיים.

נוכח המסקנה האמורה, מתייתר הצורך לבחון, האם מתקיימות דרישות הסוף לאישור הגשת התביעה כייצוגית, קבוע בפרק ולחוק הגנת הצרכן ובפרק ו' לחוק ההגבלים העסקיים.

הבקשה לאישור התביעה **כייצוגית נדחתה. כפועל יוצא, נדחתת התביעה בת.א. 1619/03 מחוסר עילה.**

התובע ישלם לבזק את הוצאות המשפט כפי שהוצעו בפועל בתוספת שכ"ט עוד בסך של 25,000 ש"ב לצרכו מע"מ כדי.

המציאות תמציא את ההחלטה לב"כ הצדדים בדו"ר רשות.

ניתנה היום ז' בשבט, תשס"ו (2 בפברואר 2006) בלשכתי בהעדר **ב"כ הצדדים**

ברון צפורה, שופטת

МОתר לפרסום והפצה מיום 6.2.06